

γλυκοφρύδης επίθ. ένιαχ. γλυκοφρύδης Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. φ ρ ύ δ ι.

Ὁ ἔχων ώραίας ὀφρῦς ἔνθ' ἄν.: Τὴ μάτιας — τὴ μάγιαν οὐ γλυκοφρύδης Ἀράχ. Οὐ γλυκοφρύδης κι οὐ γυαλουμάτης κρούζουν (κρούζουν = ὑπνωτίζουν, ματιάζουν, βασκαίνουν) αὐτόθ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκοφρύδης ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Αἴγιν. Πελοπ. (Γαργαλ. Κόρινθ. Ναύπλ.) καὶ ὡς παρωνύμ. Αἴγιν.

γλυκοφύρρογος επίθ. ένιαχ. γλυκοφύρροος Κύθν.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ φ ύ ρ ρ ο γ ο ς.

Ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ ἔχων χῶμα κόκκινον καὶ μαλακὸν ένιαχ.: Χωράφι γλυκοφύρροο Κύθν.

γλυκοφυσῶ πολλαχ. γλυκοφυσάω Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 147 κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. φ υ σ ῶ.

Φ υ σ ῶ, πνέω κατὰ τρόπον ἥπιον, ἀπαλὸν καὶ εὐάρεστον: Γλυκοφυσούσε τ' ἀγέρι τῆς αὐγῆς πολλαχ. Τ' ἀνοιξιότικο τ' ἀγέρι, καμμιά φορὰ, ὅταν ὁ ἥλιος βασιλεύῃ, γλυκοφυσάει Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἄν.

γλυκοφωλιάζω Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 430.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. φ ω λ ι ά ζ ω.

Ἐμφωλεύω, εὐρίσκω καταφύγιον, γλυκεῖαν παρηγορίαν κ.τ.δ.: Κατάλαβε πὼς ἐκεῖ θ' ἀνασάνη, πὼς ἐκεῖ τ' ἀπαλά της τὰ στήθια θὰ γλυκοφωλιάσῃ.

γλυκόφωνα ἐπίρρ. ένιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό φ ω ν ο ς.

Μετὰ γλυκείας, εὐάρεστου φωνῆς: Γλυκόφωνα... ψάλλουνε οἱ ψαλτάδες Δ. Σολωμ., 126.

γλυκοφωνάζω Αἴγιν. Εὐβ. (Στρόπον.) Σκῦρ. γλυκοφουνάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. φ ω ν ά ζ ω.

Προσκαλῶ τινα κατὰ τρόπον γλυκύν, εὐάρεστον ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Πάει ὁ νιὸς νὰ κόψῃ μῆλο | καὶ μαραίνεται τὸ φύλλο
κι ἡ μηλιά γλυκοφωνάζει, | τοῦ περιβολάρη κράζει:

Ποῦ εἶσαι, ἀφέντη, ποῦ μ' ὀρίζεις, | καὶ κυρά, ποῦ με
ποτίζεις;

Εὐβ. (Στρόπον.)

Τῶ ἡ μηλιά γλυκοφωνάζει, | τὸν περὶβολάρη κράζει
Σκῦρ.

γλυκόφωνος επίθ. Ζάκ. Κύπρ. Μακεδ. Μῆλ. Νίσυρ. Πάρ.—Δ. Σολωμ., 109 καὶ 200 Ι. Πολέμ., Χειμώνανθ.², 132 Φ. Πανῶ, Λυρικ., 197 καὶ 306 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γλυκόφουνους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) γλυκύφωνος Ε. Στρατουδ., Κρητ. ἐμπνεύς., 18 — Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. φ ω ν ή. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ύ φ ω ν ο ς κατ' ἐπίδρ. τοῦ γ λ υ κ ύ ς, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ υ κ ό ς. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ό φ ω ν ο ς καὶ εἰς Βλαχ. καὶ Σομ.

Ὁ ἔχων γλυκεῖαν, εὐχάριστον φωνήν ἔνθ' ἄν.: Γλυκόφωνος τραγουδιστῆς — ψάλτης Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἀηδόνι μου γλυκόφωνο, πρασινοφτερουδάτο,
ποῦ ἔχεις τὸν Αὐγερινὸ ἔς τὰ φρούδια σ' ἀποκάτω
Νίσυρ. || Ποίημ.

Γλυκόφωνο σήμαντρο, | ποῦ κράζει ἀπ' τὸ σπίτι
τὸ γέρον ἐρμίτη | νὰ πῇ τὸ σπερνὸ
Δ. Σολωμ., 109. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ό λ α λ ο ς.

γλυκοφωνοῦσα επίθ. θηλ. Ἰων. (Σμύρν.)—Σ. Ζαμπελ., Ἄσμ. δημοτ., 682 γλυκοφουνούσα Στερελλ. (Αἰτωλ.) γλυκοφουνούσα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό φ ω ν ο ς. Βλ. Ἀνθ. Παπαδόπ. εἰς Ἀθηναῖν 37 (1925), 194.

Ἡ ἔχουσα εὐάρεστον, γλυκεῖαν φωνήν, ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Κάλλιο νὰ φάῃ τὰ νύχια του, τὰ κλαδουπούδαρά του
παρὰ νὰ φάῃ τὴν πέρδικα, τέτοια γλυκοφουνούσα
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γλυκοφωτάζω Πόντ. (Κερασ. κ.ά)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. φ ω τ ά ζ ω.

Πάντοτε ἀπροσώπως, ὑποφώσκει, ἀρχίζει νὰ φέγγῃ ἔνθ' ἄν.: Ἀκόμαν κ' ἐγλυκοφώταξεν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ο χ α ρ ά ζ ω.

γλυκοφωτίζω Γ. Ξενόπ., Ἰσαβέλλ., 14 Δ. Καμπούρογλ., Τῆς τύχης τὰ γραμμένα, 80 Μ. Καραγάτσ. εἰς Ν. Ἔστ. 25 (1939), 114.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. φ ω τ ι ζ ω.

Φωτίζω κατὰ τρόπον ἀπαλὸν ἢ ἥπιον ἔνθ' ἄν.: Τὸ φῶς τῆς χαρᾶν γῆς... γλυκοφωτίζει τὰ συμμαζωμένα λουλουδία τῆς λαγκαδιᾶς Δ. Καμπούρογλ., ἔνθ' ἄν. Τ' ἀναρίθμητα κεριὰ τῇ γλυκοφώτιζαν σὰ με πρῶτὸν ἥλιο Γ. Ξενόπ., ἔνθ' ἄν. Γλυκοφωτισμένα παράθυρα Μ. Καραγάτσ., ἔνθ' ἄν.

γλυκόφωτος επίθ. Α. Προβελ., Ποιήμ., 1.335 Δ. Καμπούρογλ., Ἀθηναῖκ. Διηγ., 131 Φ. Πανῶ, Λυρικ., 139 Γ. Σιδέρ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 399 Δ. Ταγκοπ., Δράματ., 41.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. φ ῶ ς.

Ὁ φωτίζων, ὁ λάμπων κατὰ τρόπον ἀπαλὸν καὶ εὐάρεστον ἔνθ' ἄν.: Τὸ ἀνέσπερο καὶ τὸ γλυκόφωτο ἀστέρι ποῦ φώτιζε τὴ σκοτεινιά τῆς ζωῆς μου Δ. Ταγκοπ., ἔνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Κι ἄς λές ἀγάπες ξώφρενες πὼς ἤμπορεῖς νὰ πλάσῃς
καὶ μέσα τους γλυκύφωτο νὰ λάμπῃς σὰν πετράδι
Γ. Σιδέρ., ἔνθ' ἄν.

Ἔσβησε τὸ γλυκόφωτο τῆς εὐτυχίας ἀστέρι
κι ἀκούστη ὁ πρῶτος στεναγμὸς μέσ' ἔς τὸ φαιδρὸ καλύβι
Α. Προβελ., ἔνθ' ἄν.

γλυκοχαιδεύω Ἡπ. κ.ά. γλυκοχαδεύω Κῶς (Πυλ.) Νίσυρ.—Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀδέρφ., 58 Ἀγνή², 51 Ταξιδ.³, 147 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. χ α ι δ ε ύ ω.

Ψάύω, θωπεύω κατὰ τρόπον ἀπαλὸν καὶ εὐάρεστον ἢ περιπαθῇ καὶ στοργικὸν ἔνθ' ἄν.: Καθισμένος σὲ μιὰ καρεκλίτσα ἔς τὸ κρεββατάκι της κοντά... τὰ βαστοῦσε καὶ τὰ γλυκοχάδευε Γ. Ψυχάρ., Ἀγνή², ἔνθ' ἄν. Τί πείραζε κιόλας νὰ γλυκοχαδεύεται μόνος του, ἀφοῦ ὅζω περνοῦσε γιὰ σοβαρὸς πολίτης Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀδέρφ., ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

